

## Arrest

nr. 298 137 van 4 december 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MA  
Jacques Pasturlaan 6 A  
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTS, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster zou reeds sinds 2014 op het Belgische grondgebied vertoeven.

1.2. Verzoekster diende op 25 oktober 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 16 maart 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 19 april 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…)*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2021 werd ingediend door :*

*A.(…), A.(…) (R.R.: (…))*

*nationaliteit: (…)*

*geboren te (…) op (…)*

*adres: (…)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene kwam op 18.12.2014 aan in België mits een visum kort verblijf, dat eerder werd geweigerd. Op 11.08.2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) afgeleverd. Dit BGV werd door mevrouw betekend op 01.10.2021.*

*Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer P.(…) V.(…) H.(…), dewelke over de Belgische nationaliteit beschikt. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene stelt dat ze onmogelijk zou kunnen terugkeren naar de Filipijnen omdat dit een breuk zou betekenen met haar familiale, sociale en affectieve entourage. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale, familiale en affectieve relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Verder beweert betrokkene dat indien verder zou worden aangedrongen om de aanvraag in de Filipijnen in te dienen dat dit een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die zij alhier aan het opbouwen is. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De opgebouwde banden gaan niet verloren door een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.*

*Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar partner, familie en haar sociale bindingen in België in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.*

*Wat betreft het argument dat het gezien de corona maatregelen onmogelijk is om internationale verplaatsingen uit te voeren kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat er geen internationale vluchten naar de Filipijnen meer worden uitgevoerd omwille van de corona maatregelen waardoor haar mobiliteit ernstig beperkt zou worden. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft gehad voor het reizen, toont betrokkene niet aan dat zij vruchteloze pogingen zou ondernomen hebben om naar de Filipijnen terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Betrokkene haalt aan dat de procedure tot nietigverklaring van haar huwelijk veel tijd in beslag neemt in de Filipijnen. Er dient opgemerkt te worden dat er geen actualisatie in het administratief dossier zit sinds*

29.11.2021 omtrent de nietigverklaring van het huwelijk van betrokkene in de Filipijnen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar huwelijk in de Filipijnen ondertussen niet werd nietig verklaard. Het aangehaalde element omtrent de nietigverklaring van haar huwelijk en het feit dat dit een lange procedure is, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat de procedure tot nietigverklaring van het huwelijk veel tijd in beslag neemt, toont niet aan dat betrokkene niet terug zou kunnen reizen naar de Filipijnen om zich daar in orde te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene maakt in de aanvraag een overzicht van sommen geld die gestort werden in het kader van de procedure tot nietigverklaring. Dit bewijst louter dat er geld werd gestort aan haar thuisland, dit toont niet aan dat er een buitengewone omstandigheid zou zijn dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in haar land van herkomst zou kunnen indienen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2014 ononderbroken in België verblijft, dat betrokkene zeer zeker werkbekwaam én werkbereid zou zijn, dat de Heer V.(...) H.(...) over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, de reeks van foto's die door de jaren heen getuigen hoe goed geïntroduceerd verzoekster is bij de familie en vrienden van haar partner, dat betrokkene reeds zeer goed Nederlands zou spreken, dat betrokkene niet ten laste van de Belgische overheid zal komen, ) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

*"Bij het nemen van haar beslissing heeft de wederpartij het beginsel van artikel 9 bis en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden.*

*Artikel 9bis bepaalt dat een aanvrager in uitzonderlijke omstandigheden een aanvraag voor een verblijfsvergunning in België kan indienen.*

*Artikel 8 van het EVRM bepaalt ondertussen: "Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Er moet ook aan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in internationale instrumenten voor de bescherming van de mensenrechten en meer in het bijzonder artikel 8 van het EVRM, moet worden opgevat als het "recht van ieder mens om zijn affectieve, seksuele en familierelaties met respect voor zijn vrijheid, waardigheid en verantwoordelijkheid" (J.-L. RENCHON, "De Europese Conventie en de regularisatie van effectieve en familierelaties in een democratische samenleving", de interne uitvoering van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, blz. 92). Lid 2 van dezelfde bepaling staat inmenging in dit recht alleen toe op voorwaarde dat de inmenging wettelijk is voorgeschreven, in overeenstemming is met de in dit lid omschreven legitieme doelstellingen en noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

*De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 58.969 van 1 april 1996 dat "het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven verankerd in art. 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens kan door de verdragsluitende Staten worden ingeperkt binnen de grenzen van art. 8.2 van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen binnen het toepassingsgebied van deze paragraaf valt; dat als de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van art. 8 hierboven aangehaald, kan de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, gegeven de omstandigheden, in feite in strijd blijken te zijn met dit artikel". (R.D.E., 1996, p. 743-744).*

*De Raad van State aanvaardt dat er een evenredigheid moet plaatsvinden. Immers, "(...) voor de toelating of weigering van de uitzonderlijke weg die door art. 9 lid. 3 van de wet van 15 december 1980 vereist een regel van voorzichtig bestuur dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve procedure voorgeschreven door para. 2 van de bepaling, en aan de andere kant de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid in het individuele geval en de nadelen die inherent zijn aan de vervulling ervan, met name de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld als zij eraan voorgelegd." (CE, nr. 58.969, van 1 april 1996, R.D.E., 1996, p. 743-744).*

*Het is daarom van belang dat een evenredigheidsbeginsel wordt toegepast om te onderzoeken of in het onderhavige geval de door artikel 8 EVRM beschermde rechten al dan niet worden geschonden.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken moet als houder van een beslissingsbevoegdheid zijn beslissing motiveren en in concrete uitleggen waarom iemand zijn meest elementaire mensenrechten worden ontzegd.*

*Uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter nergens dat er echt rekening is gehouden met de proportionaliteit.*

*Integendeel, het lijkt erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de verschillende elementen die de sterke band van verzoekster bewijzen en heeft haar aanvraag slechts laconiek afgewezen met het argument dat die elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormden, terwijl zij weliswaar ook rekening had moeten houden of haar beslissing proportioneel was.*

*Het beroept zich slechts op een vaste jurisprudentie van uw Raad, waarin staat dat: "overeenkomstig de vaste rechtspraak van de raad van state dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewegeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM."*

*Deze jurisprudentie staat er echter niet aan in de weg dat de wederpartij de verplichting heeft om daadwerkelijk te onderzoeken of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.*

*Het is duidelijk dat een dergelijke studie niet is gedaan toen zij schreef:*

- *"verder beweert betrokkene dat indien verder zou worden aangedrongen om de aanvraag in de Filipijnen in te dienen dat dit een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die zij alhier aan het opbouwen is. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De opgebouwde banden gaan niet verloren door een tijdelijke verwijdering van het grondgebied."*
- *En "de betrokkene maakt in de aanvraag een overzicht van sommen geld die gestort werden in het kader van de procedure tot nietigverklaring. Die bewijst louter dat er geld werd gestort aan haar thuisland, die toont niet aan dat er een buitengewone omstandigheid zou zijn dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in haar land van herkomst zou kunnen indienen". Overwegende dat het verzoek tot nietigverklaring heeft aangetoond dat verzoekster een concrete wil had om met Meneer V.(...) H.(...) samen te leven. Het verzoek tot nietigverklaring was niet bedoeld om een uitzonderlijke omstandigheid "per se" aan te tonen, maar om te worden gecombineerd met alle andere elementen.*

*Dit bewijst het gebrek aan onderzoek door de wederpartij, maar vooral het feit dat er geen rekening is gehouden met de relatie tussen de verzoeker en de heer P.(...) V.(...) H.(...), die beschermd moet worden door artikel 8 EVRM.*

*Dit is een duidelijke schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980."*

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2021.

2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden

verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

*In casu* werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoekster geen 'buitengewone omstandigheden' had aangetoond die de indiening van de aanvraag via de reguliere procedure bijzonder moeilijk of onmogelijk maken.

2.3. Zowel uit het administratief dossier als uit de bijlage bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2021 de volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

*"De feiten en de uitzonderlijke omstandigheden*

*Mijn cliënte heeft de Filipijnse nationaliteit.*

*Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) kwam in België toe op 18 december 2014, voorzien van een toeristenvisum (zie stukken 1 en 2), een reeds sinds jaren stukgelopen onmogelijk huwelijk achter zich latend, hopen op een beter leven, met de wetenschap dat er in België reeds kennissen verbleven die zij eerder had leren kennen in de Filipijnen.*

*Mijn cliënte kan haar identiteit bewijzen aan de hand van de bijgevoegde kopie van haar internationaal paspoort, geldig tot 29/11/2021 (zie stuk 3 - een nieuw paspoort wordt heden aangevraagd), alsmede van de bijgevoegde kopie van haar geboortecertificaat dd. 6 februari 2007 (zie stuk 4 - aan de legalisatie en de vertaling wordt heden gewerkt).*

*Mijn cliënte wenst heden samen met de man van haar leven, de Heer P.(...) V.(...) H.(...), een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.*

*De Heer P.(...) V.(...) H.(...) is van Belgische nationaliteit, is geboren op 3 januari 1968, en is feitelijk samenwonend met mijn cliënte te 8370 Blankenberge, (...). Een kopie van zijn Belgische identiteitskaart is bijgevoegd (zie stuk 5).*

*Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) en de Heer V.(...) H.(...) kennen elkaar reeds sinds augustus 2015 toen zij elkaar leerden kennen tijdens een avondje stappen in Aalst.*

*Hun liefde voor elkaar groeide sindsdien dieper en dieper.*

*Overtuigd van hun liefde voor elkaar gingen zij samenwonen op 24 maart 2017 en sindsdien zijn zij werkelijk onafscheidelijk.*

*Zij zijn beiden overtuigd om voor de rest van het leven bij elkaar te willen blijven.*

*Mijn cliënte leeft aldus sinds 2014 op ononderbroken wijze in België.*

*Mijn cliënte en de Heer V.(...) H.(...) verzamelden voor Uw dienst een reeks van foto's, sinds hun feitelijke samenwoning, die door de jaren heen getuigen van wat een hecht koppel ze wel zijn, stralend van verliefdheid en bruisend van levensvreugde.*

*De foto's werden gebundeld in 1 stuk (zie stuk 6):*

*'(...).'*

*Aangezien de Heer V.(...) H.(...) zijn geliefde aan zijn dochter, zijn schoonzoon, zijn broers, al zijn vrienden en familieleden, alhier heeft geïntroduceerd, heeft mijn cliënte ook reeds verschillende sociale banden en vriendschappen opgebouwd.*

*Mijn cliënte en de Heer V.(...) H.(...) verzamelden voor Uw dienst ook in dit kader een reeks van foto's, sinds hun feitelijke samenwoning, die door de jaren heen getuigen hoe goed geïntroduceerd mijn cliënte is bij defamilie en vrienden van de Heer V.(...) H.(...).*

*De foto's werden gebundeld in 1 stuk (zie stuk 7):*

*'(...).'*

*België is en zal nog méér en méér haar thuis zijn omdat hier de man van haar leven woont.*

*Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) spreekt reeds zeer goed Nederlands.*

*Tenslotte, mijn cliënte is zeer zeker werkbekwaam én werkbereid.*

*Voor zover nodig, de Heer V.(...) H.(...) beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in zijn eigen behoeften alsmede in deze van Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...), die heden geen eigen inkomen heeft.*

Hiervan getuigen het aanslagbiljet van de Heer V.(...) H.(...) mbt de personenbelasting inkomsten 2019/aanslagjaar 2020 waaruit blijkt dat hij een inkomen heeft uit een onroerend goed alsmede belastbare beroepsinkomsten van 53.339,39,-€, wat een belastbaar inkomen geeft van 53.355,86,-€ (zie stuk 8) en de fiche 281.10 mbt het inkomen tijdens 2020 waaruit blijkt dat hij een beroepsinkomen heeft van 56.029,68,-€ (zie stuk 9).

Mijn cliënte zal dus niet ten laste van de Belgische overheid können.

De meest vurige hoop van het koppel is om zo vlug als mogelijk samen een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

Er is dan ook weldegelijk sprake van een duurzame band welke mijn cliënte de afgelopen tijd, heeft opgebouwd met België.

Kortom, mijn cliënte ziet zelf haar toekomst in België. Het is in België dat zij haar leven verder wil uitbouwen aan de zijde van haar levenspartner. De werkelijke sociale en affectieve banden heeft zij niet meer met de Filipijnen, maar wel degelijk met België.

De machtiging tot verblijf is voor mijn cliënte ook het enige middel om haar sociale, affectieve en familiale relaties welke zij in België aan het opbouwen is te behouden.

Deze machtiging tot verblijf verschaft aan mijn cliënte ook de mogelijkheid om in een wettelijk kader haar integratie in onze maatschappij op een meer adequate manier verder te zetten. En dit is precies wat zij zo graag wil.

Een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar de nodige administratieve passen te ondernemen is praktisch gezien voor Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) niet mogelijk aangezien zij niet van haar levenspartner kan gescheiden leven, én, gezien de pandemie (COVID-19), waarbij de Filipijnen extreem getroffen worden doordat de coronacrisis er de jongste maanden dramatisch nit de hand is gelopen. Mijn cliënte zou, bij een eventuele terugkeer, met een zeer grote waarschijnlijkheid aldaar vast komen te zitten en niet meer naar België kunnen terug komen.

Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van mijn cliënte om de aanvraag in te dienen in de Filipijnen, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al de banden die zij alhier aan het opbouwen is, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van haar privéleven en haar familiaal leven.

Het zou de sociale en familiale relaties welke zij aan het opbouwen is alsmede de inspanningen die zij zich al heeft getroost om zich in onze maatschappij te integreren totaal te niet doen.

Kortom, mijn cliënte's plaats is hier in België, bij haar levenspartner.

Echter, mijn cliënte huwde in december 1999 in de Filipijnen met de Heer A.(...) C.(...) A.(...). Zij leefde, na de geboorte van hun eerste zoon in december 2000, sinds 2003 gescheiden van deze man wegens een volkomen onhoudbare situatie. In april 2008 kwam het koppel dan toch terug samen, wat een vergissing bleek te zijn, en er werd zelfs een tweede zoon geboren in juli 2009.... Maar, mijn cliënte leefde noodgedwongen terug (en deze keer definitief) van haar echtgenoot gescheiden sinds december 2009. In haar hoofd is zij werkelijk een gescheiden vrouw sinds 2009.

Uiteraard kan Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) geen verklaring van wettelijke samenwoning afleggen zo lang zij nog wettelijk gehuwd is onder het Filipijnse recht.

Maar, in de Filipijnen zijn echtscheidingen wettelijk niet mogelijk. Het is het enige land ter wereld (samen met Vaticaanstad) waar een echtscheiding nog verboden is. Dit komt door de grote invloed van de katholieke kerk.

Daarom begon mijn cliënte, samen met de Heer V.(...) H.(...), sinds maart 2017, nét wanneer ze zijn gaan samenwonen, te ijveren om haar Filipijnse huwelijk te laten NIETIG VERKLAREN door een Filipijnse rechtbank op verzoek van haar echtgenoot, die hiermee absoluut akkoord ging.

Vanaf april 2017 stuurde de Heer V.(...) H.(...) in dit kader drie maal geld op naar de zuster van mijn cliënte, Mevrouw E.(...) C.(...), die deze sommen overmaakte aan een eerste advocaat die werd gecontacteerd om de procedure van nietigverklaring zo vlug als mogelijk te initiëren.

Het gaat om de volgende stukken, gebundeld in 1 stuk (zie stuk 10):

. op 26/04/2017: 320,-€ ;

. op 28/04/2017: 760,-€ ; .op 14/06/2017: 4.015,-€.

Deze advocaat heeft echter de procedure nimmer in gang gezet.

Er werd een andere advocaat onder de arm genomen en deze legde het verzoekschrift op basis van het artikel 36 van het Familiewetboek uiteindelijk neer op 10 januari 2020 voor de rechtbank RTC 15 van Naic in Cavite (zie stuk 11).

De dagvaarding dateert van 14 januari 2020.

Echter, deze procedure blijkt extreem tijdrovend te zijn, ook qua voorbereidingen (rapporten van erkende psychiaters etc ....), apart van het feit dat de gerechtelijke molen in de Filipijnen zéér traag maalt, én, zeer belangrijk, dat de pandemie het apparaat verschillende keren volledig heeft lam gelegd, én, dat mijn cliënte niet fysiek in de Filipijnen aanwezig is, maar, het is de enige manier opdat mijn cliënte en de Heer V.(...) H.(...) hun droom kunnen realiseren, namelijk samen een verklaring van wettelijk samenwoning

afleggen, waarvoor nu eenmaal Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) een "LCCM" nodig heeft: Legal Capacity to Contract Marriage.

In bijlage een uiteenzetting van de tweede Filipijnse raadsman, Meester Marjorie De Castro, advocaat in Makati City, over de estimatie van de datum van het definitief vonnis waartegen geen beroep meer mogelijk is, over de inschatting van de slaagkansen van deze procedure, en, over de estimatie van de datum waarop Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) de LCCM (=Legal Capacity to Contract Marriage) kan ontvangen. (zie stuk 12).

. De rechtszaak duurt langer dan voorzien omdat:

+ mijn cliënte niet in de Filipijnen verblijft: in plaats van de betekening van de dagvaarding aan de persoon van mijn cliënte, wat de autoriteiten drie maal hebben geprobeerd aan haar oude huis, namelijk op 22 januari 2020, 27 januari 2020 en 30 januari 2020, moest het worden gepubliceerd in een algemeen verspreid dagblad moest er een tijd gewacht worden op een antwoord;

+ het rapport van onmogelijkheid tot betekening van de autoriteiten dateerde van 4 februari 2020, dus kort na de derde poging, doch werd pas op 2 maart 2020 ontvangen door de raadsman van de echtgenoot van mijn cliënte ...

+ echter, vanaf 17 maart 2020 werd de quarantaine afgekondigd in Luzon omwille van COVID-19 met als gevolg dat rechtbanken en privékantoren gesloten waren, inclusief advocatenkantoren; het werk werd pas ergens in juli 2020 hervat;

+ de motie om de dagvaarding te betekenen door middel van publicatie werd ingediend op 8 juli 2020, dadelijk na de quarantaine, maar ... werd pas op 21 September 2020 toegekend; Er waren zeer veel COVID-gevallen in Cavite, waar de zaak werd ingediend, wat de verdere vertraging bij de hervatting van het werk verklaart en waardoor de daadwerkelijke publicatie pas plaats vond op 23 november 2020;

+ Er kwam slechts een bevel tot vooronderzoek op 8 juni 2021 waardoor de zaak kon worden voorgeleid, doch, dat gebeurde slechts op 17 augustus 2021 ; Deze hoorzitting ging echter niet door omdat de rechtbank werd gesloten vanwege het nogmaals toenemende aantal gevallen van COVID-19;

+ op 21 September 2021 werd uiteindelijk het vooronderzoek beëindigd.

. Heden dienen de bewijzen te worden voorgelegd door beide partijen en dient het Openbaar Ministerie diens commentaren te formuleren.

. Als de zaak klaar is en kan voorgelegd worden ter beslissing, heeft de rechtbank tot 90 dagen om over de zaak beslissen.

. De advocaat van mijn cliënte hoopt op een beslissing in de zomer van 2022. Echter, de beslissing moet opnieuw worden gepubliceerd. Na de publicatie kan de rechtbank dan een getuigschrift van finaliteit afgeven op voorwaarde dat de zaak niet wordt aangevochten door een of andere partij of door het Openbaar Ministerie.

. Ten gronde heeft de advocaat van mijn cliënte goede hoop dat het verzoek wordt ingewilligd aangezien de zaak van mijn cliënte goed ondersteund is door deskundigenverklaringen van Dr. M.(...) C.(...) en door verklaringen van A.(...)'s zus, E.(...).

. Bij definitieve nietigverklaring van het huwelijk, zal mijn cliënte een aantekening van de beslissing van de rechtbank (die het verzoek tot nietigverklaring heeft toegewezen) op haar oude huwelijkscertificaat kunnen ontvangen tussen Oktober en december 2022.

. De advocaat van mijn cliënte maakt tenslotte de opmerking dat, aangezien rechtbanken zo nu en dan nog gesloten worden verklaard omwille van de pandemie, de door haar aangehaalde data niet zeker zijn, tenzij in casu online hoorzittingen zouden worden toegestaan, waardoor de aangehaalde data wél zouden kunnen worden gehaald.

De Heer V.(...) H.(...) stuurde in dit kader vele malen geld op naar de moeder van mijn cliënte, Mevrouw J.(...) C.(...), die een deel van deze sommen overmaakte aan de tweede advocaat die werd gecontacteerd. Niet alle aangehaalde sommen, dienden en dienen voor de rechtszaak: een deel van de sommen werden en worden gestórt door de Heer V.(...) H.(...) als alimentatie voor de twee zonen van mijn cliënte.

Het gaat om de volgende stukken, gebundeld in 1 stuk (zie stuk 13):

(...)

Bijgevolg ligt het geenszins aan het stilzitten of de nalatigheid van mijn cliënte en van de Heer V.(...) H.(...) dat het zo veel tijd in beslag neemt om de verblijfssituatie van Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) in België eindelijk te regulariseren.

De rechtszaak in de Filipijnen, alsmede de voorbereidingen ervan, nemen nu eenmaal ontzettend veel tijd in beslag, waardoor alhier de procedure van de verklaring van wettelijke samenwoning nog steeds niet is kunnen opgestart worden.

In normale omstandigheden was het ook nooit dermate op de spits gedreven geworden als nu, toen er op 1 Oktober 2021 een Bijlage 13 dd. 11 augustus 2021 aan mijn cliënte werd betekend, waaraan zij onmogelijk kan gevolg geven wegens de verzameling van buitengewone omstandigheden, hierboven in detail aangehaald.

Welnu, in de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Inderdaad voor Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...), zoals hierboven uitvoering uiteengezet, is het bijzonder moeilijk, zelfs onmogelijk, om terug te keren naar de Filipijnen om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen omdat dit een breuk zou betekenen met haar familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt, en, omwille van de huidige pandemie.

Bovendien is het belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe.

Inderdaad, " (C J voor de toelating of de weigering van de buitengewone weg welke door het artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 wordt geopend, vereist een voorzichtige administratieve regel dat de autoriteit de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, voorgeschreven door het artikel 2 van de bepaling, en, anderzijds, diens min of meer gemakkelijke haalbaarheid in een individueel geval en de ongemakken, inherent aan diens uitvoering, en meer in het bijzonder de gevaren waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familiaal leven zouden zijn blootgesteld indien ze er zich zouden aan onderwerpen . "

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan "het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid". (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996, hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755).

Bijgevolg, eisen van mijn cliënte om de aanvraag in te dienen in de Filipijnen zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke zij heeft opgebouwd en aan het opbouwen is sinds haar aankomst in België, zeker gezien de pandemie.

Het zou de sociale en familiale relaties welke zij aan het opbouwen is alsmede de inspanningen die zij zich al heeft getroost om zich in onze maatschappij te integreren totaal te niet doen.

Daarenboven is dit heden gezien de pandemie geen optie.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Besluit

Uit de bovenvermelde overwegingen en het volledige dossier, kan er dus worden afgeleid dat Mevrouw A.(...) C.(...) A.(...) zich bevindt in de buitengewone omstandigheden die de toepassing van het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, rechtvaardigen en dat zij beschikt over volwaardige redenen om ter plaatse een machtiging tot verblijf van méér dan drie maanden aan te vragen.

Ik dank U bij voorbaat voor de aandacht welke U wenst te besteden aan dit schrijven.

(...)"



2.4. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM omwille van haar relatie met een Belgisch onderdaan dat de verplichting om de aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen, slechts een tijdelijke scheiding van haar partner impliceert. Daarnaast wordt gesteld dat verzoekster niet aantoont dat haar partner haar onmogelijk zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris meent ook dat verzoekster niet aantoont dat zij gedurende een tijdelijke scheiding door middel van moderne communicatiemiddelen geen contact zou kunnen houden met haar partner, waardoor de relatie met haar partner niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. Het gegeven dat het veel tijd zou vergen om haar huidige huwelijk op de Filipijnen te beëindigen, vormt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen buitengewone omstandigheid, omdat dit geen bewijs vormt van een beletsel om zich naar de bevoegde Belgische vertegenwoordiging te begeven.

Met betrekking tot de reisbeperkingen omwille van de coronapandemie wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er (thans) geen vluchten naar de Filipijnen worden georganiseerd. Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht stelt, kan de duur van de procedure tot nietigverklaring van haar Filipijns huwelijk niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard waarom de aanvraag in België zou moeten worden ingediend.

Ten slotte verantwoorden verzoeksters integratie en werkbereidheid, en het gegeven dat haar Belgische partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat de aanvraag in België zou worden ingediend.

2.5. Verzoekster weerlegt in haar middel nergens de concrete motieven uit de bestreden beslissing, maar brengt in herinnering dat er luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet sprake moet zijn van 'buitengewone omstandigheden'. Verzoekster toont evenwel niet aan dat deze 'buitengewone omstandigheden' in de bestreden beslissing onjuist zouden zijn geïnterpreteerd.

2.6. Vervolgens wijst verzoekster op haar recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoekster wordt in de beslissing niet in twijfel getrokken. Verzoekster diende ervan op de hoogte te zijn dat het voortbestaan van haar gezinsleven van bij aanvang onzeker was omwille van haar onregelmatige verblijfssituatie, hetgeen in hoge mate afbreuk doet aan het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven.

In weerwil van verzoeksters beweringen stipt de Raad aan dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, maar van een eerste toelating, waardoor er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de specifieke criteria, opgesomd in artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Wel dient in het kader van een beslissing waarbij een aanvraag wordt afgewezen omwille van de afwezigheid van 'buitengewone omstandigheden' een afweging (een '*fair balance*') te worden gemaakt tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de verantwoordelijke diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

2.7. Verzoekster beweert in haar middel ten onrechte dat geen rekening zou zijn gehouden met haar relatie met dhr. P. V. H., hetgeen volgens haar een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM impliceert. Hierbij verliest verzoekster kennelijk uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk erkent dat zij een relatie heeft, maar van oordeel is dat een tijdelijke scheiding om haar situatie via de geijkte procedure te regulariseren niet in wanverhouding staat tot haar recht op gezinsleven. In de bestreden beslissing wordt betreffende haar relatie het volgende overwogen:

*“Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer P.(...) V.(...) H.(...), dewelke over de Belgische nationaliteit beschikt. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene stelt dat ze onmogelijk zou kunnen terugkeren naar de Filipijnen omdat dit een breuk zou betekenen met haar familiale, sociale en affectieve entourage. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale, familiale en affectieve relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Verder beweert betrokkene dat indien verder zou worden aangedrongen om de aanvraag in de Filipijnen in te dienen dat dit een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die zij alhier aan het opbouwen is. Dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De opgebouwde banden gaan niet verloren door een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.*

*Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar partner, familie en haar sociale bindingen in België in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.”*

Verzoekster toont niet aan dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure meer impliceert dan een eventuele tijdelijke scheiding in afwachting van een beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. Aangezien verzoekster en haar partner beiden volwassen individuen zijn, kan zij moeilijk voorhouden dat deze tijdelijke scheiding een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het loutere gegeven dat verzoekster er zelf van overtuigd is dat een terugkeer naar de Filipijnen onoverkomelijk is, zonder hiervan concrete bewijzen aan te leveren, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door dit niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

2.8. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

##### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend drieëntwintig door:

|               |                                                 |
|---------------|-------------------------------------------------|
| F. TAMBORIJN, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| K. VERKIMPEN, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

|              |              |
|--------------|--------------|
| K. VERKIMPEN | F. TAMBORIJN |
|--------------|--------------|